

tionis, & famæ, vitæq. probatae. Nam & hoc in casu præsumitur iste constitutus procurator. Ita senserunt Rom. in d. cons. 446. ad fin. & in d. sing. 637. in fin. & Alciat. in d. præsumpt. 33. in fin. & Tiraq. in tract. de pen. legum, causa 51. num. 58. Ea est ratio, quia hic cessat omnis suspicio, quæ oriri potest ex ipsa cohabitatione, de qua quidem statim dicam.

Declaratur hic casus, vt non procedat, quod instrumentum crediti exhibetur ab eo, qui coniuit tanquam domesticus conuerteri in domo ipsius creditoris, & non constat, an tibi exhibens sit bona conditionis, & famæ.

Nam tunc non præsumitur constitutus procurator, ex quo potuit esse iustificatus ea instrumenta. Ita in specie declaratur Rom. in d. cons. 446. in fin. & in d. sing. 637. in fin. argum. l. vñice. §. ille autem. C. de latij. liber. tollen.

& ex doctrina Bar. in l. fullo. §. q. tabulas. ff. de fort. dū docuit, quod si instrumentum crediti reperitur cæciliatum apud debitorem, præsumitur solissime, nisi debitor fuerit domesticus creditoris, & in eius domo conuersari conseruerit. Quia de re dicimus in lib. 3. præsumpt..

Vero ab hac Romani declaratione dissentient Fe- lin. in d. c. coram. num. 19. vers. 2. limit. Alciat. in d. præsumpt. 33. in fin. & Cran. in cons. 80. num. 5. Ea ratione ad-

ducta, quia suspicio illa subtractionis purgatur per cauzionem de rato. Respondere faciliter potest, quod hec cauzio rati non potest supplice defectum mandati, cum nemo admittatur sine mandato, etiam si de rato cauere velit, l. nemo. ff. de re iud. & c. 1. de procura. Et si dicatur, hic est mandatum præsumptum, respondetur, immo non adesse, cum illa præsumptio oriens ex instrumentis apud eum existentibus, cœlest ob eam, quod domesticus sit, & ab eo subtrahere potuerit. Alia rōne vñi sunt Felin. & Alcia. q. nisi ita dicamus, idem esset statuendum in quo quis extraneo, quia potuit esse, quod depositi nomine reperit, sed fortè non est tanta rō præsumendi depositu in extraneo, quanta suspicio furti in domestico. Ego ita distinguere conciliando opiniones, quod aut constat hunc domesticum esse male conditionis, & famæ, & tunc procedit opinio Romanæ, cum recte in hunc cadat furti suspicio, & ideo non admittitur etiam cum cautione rati. Aut sumus in dubio, & tunc, cum vñusquisque præsumatur vir bonus, & quod non delinquat, iuxta l. merito. ff. pro soc. & cum magis domesticus, quam non familiares, solent constitui procuratores, ob id præsumendū erat, hunc fuisse factum procuratorem, & ita pro-

cedit opinio Felini, & Alciati aduersus Romanum.

Nominatum in instrumento mandati, præsumi illum talem, sicut nominatus est, et si remotis ex regionibus venerit.

S V M M A R I V M.

1. Nominatus in mandato præsumitur talis, qualis in eo nominatur, si ex regionibus longinquis aduenierit.

2. Nuncius præsumitur talis, qui ex mandato iudicis citat.

P R A E S V M P T. XXXV.

Dubitari etiam solet, an is, qui remotis è regionibus venit cum mandato, præsumatur ille talis, qui est eo in mandato nominatus, vt tanquam talis ad iudicium admittatur? Et præsumi tñ affirmarunt Cynus, & Bal. in l. si qua per calumniam, in fin. C. de Episc. & cler. Imol. in Clem. 1. num. 14. de procurat. Capol. in cons. 1. nu. 5. in criminal. Abb. in c. coram, num. 11. de offic. deleg. Felin. in c. 2. num. 27. de testib. Marsil. in l. si quis ne quæstio, num. 143. ff. de quæst. latè Boer. quest. 154. & Benevenutus Stracca in tract. de mercatura, tit. mandati, nu. 30. Rebuffi in tract. nominationum, q. 14. num. 110. qui

ex sententia Matian. Soc. Sen. in tract. de citatio. art. 24. quæst. 5. in fin. idem esse scribit in nuncio, qui tñ præsumitur ille talis, dum ex iudicis mandato aliquem citat. Nec obstat doctrina Castr. in consil. 395. videndum est utrum, num. 2. in fin. lib. 1. q. secundum testem Felin. in cap. coram, num. 10. de offic. deleg. cum dixerunt, nec literas quidem testimoniales fidē facere, illum descriptum esse illum talem, quia facile responderetur, Castrensem loqui quoad probationem, non autem quoad præsumptionem, de qua nos verba facimus.

Procurator quando reuocatus præsumatur?

S V M M A R I V M.

1. Procurator reuocatus non præsumitur.

2. Mandatum ad delinquendum durare præsumitur.

3. Mutatio voluntatis non præsumitur.

4. Procurator præsumitur reuocatus, quando dominus auferit ab eo instrumenta & libros rationum, &c.

5. Idem si dominus ob solam suam absentiam constitutus, & deinde reuertatur.

6. Procuratore ad lites constituto, si dominus litis causam inde reassumit, & tractare incipit, censemur reuocare mandatum.

7. Voluntas non præsumit statim mutata.

8. Procurator non præsumitur reuocatus, si dominus aliquid facit in causa necessitate coactus, vel à indice compulsus, & quid, quando comparet vñ cum procuratore constituto, sub num. 9. & 10.

11. Procurator primus præsumitur reuocatus, quando nouis suis constitutus, & quomodo procedat, num. 22. & seq.

Quod procedit etiam si secundum mandatum si inutile, sub num. 12. Idemque licet secundus constitutus non acceptet, num. 14.

13. Inutile translationem legati, arguere reuocatum fuisse legatum.

14. Secundum mandatum factum primo procuratori constituto, facit, vt primum mandatum reuocatum censemur, si diuersam formam secundum habeat.

15. Diversitas formæ instrumenti secundi facit, vt præsumatur recessum à primo.

16. Possidens rē ex duplicato instrumento eiusdem formæ, censemur ita ex vñroque possidere, vt neutrū dici possit superfluum.

17. Vna interlocutoria, quando aliam similem ab eodem indice latam, non tollat.

18. Secunda concessio Principis facta eadem die, & eidem persona, cui prima, non dicitur reuocare primam.

19. Actio Prætoria superueniens, non reddit ciuilem inutile, quando ad eundem finem tendit.

20. An Episcopus constitutu nouum vicarium, præsumatur reuocasse primum.

21. Inimicitia inter dominum, & procuratorem superueniens, facit, vt præsumatur reuocatum mandatum.

Idem in legatis, num. 25.

22. Procuratore probo viro constituto inde effecto nequam, præsumitur mandatum reuocatum.

23. Idem que domino renunciante liti, propter quam fecisset mandatum.

24. Morte mandantis expirat mandatum, & quando id procedat, a nu. 30. vsque ad nu. 40.

25. Morte delegatis non censemur reuocata iurisdictio delegata, quando mandavit, donec reuocari.

P R A E S V M P T. XXXVI.

Debetis nunc, qñ procurator præsumatur reuocatus. Et pro regula constitutum est, non præsumi reuocatum. Ita l. si quis ne quæstio, num. 143. ff. de quæst. latè Boer. quest. 154. & Benevenutus Stracca in tract. de mercatura, tit. mandati, nu. 30. Rebuffi in tract. nominationum, q. 14. num. 110. qui

de nullit. ex defectu mandati comparentum, nu. 156. & dixit præcipito in loco l. habere locum è in mandato ad delinquendum, tñ quod durare præsumitur. Et huius regulæ ratio ea est, secundum prædictos, quia tñ mutatione voluntatis non præsumitur. d.l. lancimus. C. de testa. & dicimus infra lib. 6. præf. 37. vbi explicabimus, an & qñ præsumatur mutata voluntas. Receditur tamen ab hac regula, præsumptionibus, & conjecturis.

4. Prima est, quando tñ dominus ab eo auferit instrumenta, libros rationum, & reliqua iura, quibus procuratoris officium exercebat. Ita scribunt Ang. in l. negotium, §. curator, ff. de app. Rom. in consil. 449. num. 11. & in singul. 637. l. in l. in fin. C. de procur. Rip. in Rub. ff. de acq. poss. nu. 3. in fin. add. q. sunt tex. in l. ita tñ. §. vlt. ff. de admin. tut. & l. tutor. ff. de app. Quam quidem traditio nem veram esse intellexit Alciat. in tract. de præsumpt. reg. 1. præsumpt. 33. nu. 5. procedere inter ipsum dominum, qui præcūratorē constituit, & procuratorem ipsum, secundum mandatum.

5. Nam per illud, secundum præsumitur à primo tñ recefsum. Ita Bald. in l. si quis cum procuratorio. §. vlt. in fin.

& ibi secuti sunt Ang. & Castr. Qui quidem intelligunt quando secundum mandatum diuersam habet formam à primo, vt declarant Decius in l. singularia, in vlt. no-

tab. ff. si certum pet. Paris. in consil. 88. num. 25. libro 4. & Boer. in q. 347. num. 4. & adhuc facit, quod si eadem res duobus instrumentis data est, & secundum instrumentum diuersam habet formam à primo, is dicitur

16. habere, & possidere ex secundo, cum ob formæ tñ diuersitatem præsumatur recessum à primo, l. si quis ante. ff. de acq. poss. & scribunt Castr. & Alexan. in l. qui bis idem ff. de verborum oblig. & ibidem l. col. 3. vers. 3. limita simile assert. Quando vero secundum mandatum non habet diuersam formam à primo, sed idem omnino continet, tunc illud primum non præsumitur reuocatum, sed confirmatum, atque ita poterit procurator vti quo voluerit mandato, vt scribunt Angelus, & reliqui in d. l. si quis procuratorio. §. vlt. sic dicimus, quod

17. si quis ex duplicitate tñ instrumento rem possidet, censemur ex vñroque ita possidere, vt neutrū dici possit superfluum, quemadmodum docuit Bart. in dict. l. singularia, nu. 12. Est simile quod dicimus, si iudeo duas tulit interlocutorias eadem de re inter easdem personas, quare una non traxerit secum executionem, vt puta, si bis dedit dilationes, vel idem bis præcepit, tunc sanè una interlocutoria tñ alteram non tollit, nec reuocat. Ita Bart. in d. l. singularia, num. 12. quem secuti sunt post alios Iason. in d. l. qui bis idem, num. 6. de verborum obligat. & Neniz. in consil. 96. num. 5. Huc etiam pertinet tex. §. & hoc vero invenimus, in Authen. vt nulli indicum licet,

19. & vbi si tñ Princeps post primam concessionem aliam faciat eodem die eidem persona, illa prima non dicitur reuocata, sed potius confirmata. Quam traditionem manifestius probant Bald. in l. nec damnosa, num. 1. C. de precipuis Imperat. offerent. & Alex. in l. 3. in princ. in 1. notabil. ff. quod quisque juris. Et tandem ad rem nostram magis pertinet tex. l. si eum. §. 1. ver. hoc enim edito non transferit actio, sed adiungit. ff. de exercito.

20. actione. Quemadmodum ergo noua illa tñ actio prætoria superueniens non reddit inutilem illam ciuilem, nec eam reuocare dicitur, ex quo ad eundem finem tendit. Ita pariter, & secundum hoc mandatum dicitur primi confirmatorium, non autem reuocatorium. Nec repugnat consideratio Decij in dict. l. singularia, in vlt. no-

tab. dicunt. dictum §. 1. loqui in diuersis actionibus. Nam respondetur, nullam esse differentiam quoad effectum, quia sicut illa civilis sufficiebat illi creditori, vt ius suum consequeretur, & tamen noua actio prætoria superueniens non efficit primam illam esse superuaciem, sic, & in nostro casu, secundum mandatum non fa-

cit primum esse superfluum, nec illud reuocat, sed potius confirmat. Non hic commemo ro alia quædā levia Decij,

11. Quarta est conjectura, quando tñ nouus procurator fuit constitutus. Nam tunc primus præsumitur reuocatus, l. si quis cum procuratorio. §. vlt. ff. de procur. & tradunt Bal. Ang. & Castr. ibi. in fin. Bart. & Alex. in l. cum procurator. §. 1. ff. de operis noui nunc. Rein. in consil. 108. nu. 1. lib. 4. Dec. in c. cæterum, col. 1. vers. 3. regul.

Decis, quibus satis facit noue Ioan. Bolognetus in dict. 1. singularia, nu. 30. His diffiniri potest, & illa dubitatio, 21 an Episcopus constituendo nouum Vicarium, & prælaturam feocasce primum. Qua de re scribit multa Boerius in d.q. 347. num. 4.

Ceterum recedit ab hac coniectura, quando dominus iste constitutus dixisset, se hunc procuratorem cōstituire, non & reuocando primum. Ita Soc. Sen. in d. cōsil. 17. n. 11. lib. 3. Idem quando constitutus multis procuratores simul ad lites, & negotia extra judicialia, & nouos ad iudicia, & lites fecisset. Nam tunc præsumitur noluisse renocare constitutos ad negotia extra judicialia. Ita Rota in decis. 18. in tit. de procur. in nouis, Francus in c. si quem, de procur. in 6. Ruin. in consilio 108. nu. 5. lib. 4. Parisius in consil. 81. nu. 23. lib. 4. & Van. in d. tit. de nullitate sententia ex defectu mandati cōparentium, num. 164. qui idem esse dixit, quando primus procurator fuit specialiter constitutus, & deinde alij generaliter. Non enim generalis illa constitutio arguit primum fuisse reuocatum, & idem decidit Rota in decis. 22. in tit. de procur. in nouis.

Quinta est coniectura, quod dicatur reuocatum mā- 24 datum, quando exorta est capitalis inimicitia & inter dominum ipsum, & procuratorem. Ita tradit. Alber. & Ias. in 1. procuratoribus, ex illo tex. C. de procurato. Imo idem est, quando inimicitia non est capitalis, sicut tradi- git gl. in c. 2. de procuratof. in 6. a qua non dissentiant præcitatæ Doctores. Et accedit, quod in simili dicimus,

25 legatum & a testatore factum præsumi reuocatum ob ini- micitiam superuenientem inter ipsum testatorem, & legatarium. 3. §. vlt. ff. de adimen. legat. & dicimus in fra- 33 datum factum est ad piam & causam. Nam tunc eius fa- vore non expirat morte mandantis, etiam re integræ, ita Vantius prædicto in loco, post Rotam Romanam, quæ ipse refert, & accedit Alex. in 1. fundi vendor, num. 9. ff. de acquirend. posses. qui idem esse dixit, fauore dotis, quæ pia causa æquiparatur, & Alex. secutus est Marsil. in sing. 44. qui idem esse affirmavit, in mandato ad contrahendum pacem, & in mandato dotis, & pia causa. Creme. in sing. 143. & Dec. in 1. eius qui, §. 1. num. 3. ff. si certum pet. vbi num. 4. 5. & 6. idem dixit, in mandato ad libertatem, pacem, & similia, sic & Tiraq. in tract. de priu. pia causa, priu. 82. & 132.

Sexta est coniectura, qua dicimus, reuocatum esse mā- 26 datum, quando procurator ille tanquam persona honesta fuit electus, & deinde effectus & est nequam, & faci- 34 natosus. Ita intelligo loqui Ias. in 1. Socin. num. 04. C. de testam. & manifestius docuit Felin. in c. ex parte Deca- ni, nu. 21. de rescript.

Septima est coniectura, qua dicimus, præsumi reuocatum mandatum, quando dominus cederet, & renun- 27 ciare liti, & propter quam constituerat procuratorem. Ita Vantius in tractato de nullit. in tit. de nullitate ex defectu mandati cōparentium, num. 168. & accedit Rota Romana in decis. 32. num. 3. lib. 3. in decisionibus nouissimè ed. tis.

Octaua est coniectura reuocati mandati, quādo domi- 28 nus ipse constitutus decepsit. Mortē enim mandantis expirat mandatum, 1. si defunctus, ff. de procur. l. man- datum. C. mandati, & §. recte. Inst. de mandato, sic di- cimus morte finiri, & tolli voluntatem, l. 4. ff. locati. & c. si gratiosæ, de rescrip. in 6. & in specie mandati probat c. vlt. de offic. deleg. & latissimè scripsi in lib. 1. de arbitri. iud. quæst. 69. ad rem nostram scribit Vant. in d. tract. de nullit. in tit. de nullit. sent. ex defectu mandati cōparentium, num. 169. Ceterum hæc non dicitur propriè mandati reuocatio, sed potius mandatum finitum, & extintum, vt in specie respondit Ruin. in consil. 115. nu. 7. lib. 1. quem secutus sum in d. q. 60. num. 14. vbi dixi, aliud esse voluntatem cessare, & voluntatem reuocare, & propterea scripsit ipse Ruin. quod si quis delegavit, id est, mandauit iurisdictionem, donec reuocauerit, mor- 29 te ipsius delegantis, & non céseri reuocatum delegatio- nem, cap. si delegatus, de off. deleg. in 6. & id ē esse dixit, in mandato ad negotia, & causas cū clausula prædicta, secundum Bar. iul. more. ff. de iurisd. omn. iud.

Extenditur primo hæc coniectura, vt locum habeat 30 etiam in morte ciuili & constituentis. Nam & tunc mā- datum expirat. Ita Ioan. de Milis in R. perior, in verbo, procurator constitutus. Zabarel. in Clem. vltim. in quæst. 14. de procurat. Cassador. in decis. 2. de appellat. Gomez. in regula Cancellar. de annali poss. quæst. 62. & Vantius in dict. titul. de nullitat. sententia ex defectu mandati cōparentium, num. 171. & Alcia. in respon. 125. num. 3.

Extenditur secundò procedere etiam in eo, qui sub 31 nomine officij, vel dignitatis constitutus & procuratōrē. Ita Bart. in l. si per epistolam, ff. de acquirend. hæredit, quem declarat Rota, quem teferam infra. in octava de- claratione.

Declaratur primò hæc coniectura, vt locum non ha- 32 beat, quando res desit esse integra, nam & tunc morte mandantis non expirat mandatum. C. mandati & d. §. recte. Inst. eod. & tradunt Abb. & reliqui in cap. quo- niam Abbas, de off. deleg. Guido Papæ quæstio. 119. & quæst. 491. Alex. in consil. 128. lib. 6. Ruin. in consil. 115. num. 14. lib. 1. Vant. in tit. de nullit. sententia ex defectu mandati cōparentium, num. 170. & accedit Rota Ro- man. in decis. 145. lib. 1. & in decis. 104. lib. 3. in nouis- simè editis, quæ decidit, mandatum non expirat mor- te constituentis, quando procurator effectus est domi- nus litis. Idem scribunt Anton. Gabr. in suis conclusioni- tate procuratoribus. conclus. 3. num. 1. Ceph. consil. 3. 82. num. 6. lib. 3. & Magon. in decis. 48. num. 14. & decisio. 52. num. 16.

Declaratur secundò, vt non procedat, quando man- 33 datum factum est ad piam & causam. Nam tunc eius fa- vore non expirat morte mandantis, etiam re integræ, ita Vantius prædicto in loco, post Rotam Romanam, quæ ipse refert, & accedit Alex. in 1. fundi vendor, num. 9. ff. de acquirend. posses. qui idem esse dixit, fauore dotis, quæ pia causa æquiparatur, & Alex. secutus est Marsil. in sing. 44. qui idem esse affirmavit, in mandato ad contrahendum pacem, & in mandato dotis, & pia causa. Creme. in sing. 143. & Dec. in 1. eius qui, §. 1. num. 3. ff. si certum pet. vbi num. 4. 5. & 6. idem dixit, in mandato ad libertatem, pacem, & similia, sic & Tiraq. in tract. de priu. pia causa, priu. 82. & 132.

Declaratur tertio non procedere in mandato ad ne- 34 gocium, ad quod is constitutus & cogi poterat, sic Vantius prædicto in loco, post Castr. Alex. & alios in 1. fundi vendor. §. item si amicus. ff. de acquir. poss. Et accedunt Roman. consil. 202. nu. 4. Fabian. in tract. de empt. & vendit. in q. 16. tercia quæstio. principal. col. 2. Dec. in d. l. eius qui, §. 1. num. 5. ff. si certum pet. Marsil. in sing. 44. & Iaffre. Balbus in decis. 57. & egregie admodum Di- dac. in lib. præ. questionum, cap. 11. num. 1. & 2. vbi copiosè probat, mandatum non extingui morte iudicis mandantis alteri iudici, cui mandare potuit, vt sententia à se latam exequatur, cum is, cui mandatum fuit, teneatur exequi, & nomine dignitatis factum est man- datum.

Declaratur quartò, vt non habeat locum quoad pre- 35 iudicium tertij, & eius causa & commode constitutus fuit procurator. Non enim tunc morte ipsius mandatum expirat mandatum. ita Vantius in prædicto loco, post Bald. in l. id quod pauperibus. quæst. 24. Cod. de epif. & cler. Aret. in consil. 125. & Ruin. in consil. 7. col. 3. lib. 2.

Declaratur quintò, vt non procedat in mandato fa- 36 &to procuratori i. rem suam. Hoc faret mandatum mor- te non extinguitur, illam, C. de donat. & tradunt Bart. in l. 2. §. sed & si quis. ff. eod. de donatio. & Dec. in dict. l. eius qui, §. 1. num. 7. ff. si certum petat. qui tamen dixit, hanc non cōgruam limitationem, quia propriè hic non dicitur procurator, cum non aliena, sed propria negocia

negocia tractet, vt scribit Bal. in l. qui stipendia, C. de p. cur. & ibid. Alex. & talis procurator in rem suam re- uocari non potest, vt tradunt Bart. in l. si procuratori, col. 2. ff. de condit. ob causam, & Bal. in l. 3. in princ. C. mandati. Est ergo certum, morte non extingui hoc mā- datum. Hanç quoq. declarationem probavit Alciat. in respons. 125. num. 5.

Declaratur sexto, non habere locum, quando man- 37 datum fuit collatum post mortem, & vt si dictum est, q. post ipsius mandantis mortem duret, nam tunc non ex pirat morte ipsius mandantis, ita probat text. l. si vero non remunerandi. §. vlt. cum l. seq. ff. mandati, & tradit. Ang. in disputatione quæ incipit, Astensis miles, col. 1. Rom. in consil. 202. num. 2. Lapis in alleg. 91. numero. 6. Corne. in consil. 86. num. 11. lib. 4. Soc. Sen. in consil. 60. num. 10. & in consil. 87. num. 1. lib. 1. & in consil. 49. col. 1. lib. 4. Felin. in cap. relatum, num. 3. versic. quinto fal- lit, de offic. deleg. & ibid. Dec. col. 1. versicul. non omitto Ias. in l. eius qui in provincia. §. 1. num. 8. ff. si cert. petat & ibi quoque Deci. num. 8. & in consil. 441. num. 9. Bo- er. in quæst. 348. & Benenutus Straçcha in tractat. de mercatura, in tit. mandati, numer. 49. Angel. in consil. 334. Gagliard. col. 1. Iason. consil. 138. lib. 4. qui refert exemplum in vasallo, qui super lite de feudo procurato- re constituit, qua de rescripti in consil. 986. lib. 1. & hæc quidem declaratio intelligitur quando ipse constituēs 38. moritur deinde relicto & hæredi, alias secus, ita Decius in dic. l. eius qui, §. 1. num. 8. versic. & ista limitatio, post Angel. Alexan. & Socin. & accedit Ancharen. in consil. 383. colu. 1. Socin. Sen. in consil. 112. num. 11. in fi. li. 1. late Anton. Gabriel. in dic. conclus. 3. num. 1. & Se- bast. Vant. in tract. de nullit. in d. tit. de nullit. sententia ex defectu in habilitatis cōparentium. numer. 173. qui refert exempla vt si adessent bona vacanta, quæ non re- presentant hæredem, l. 1. §. qui bona ff. de iure fisci, vel quando monasterium, vel ecclesia successisset, quæ dici- tur successor anomalous, aut pater occupasset bona filij nomine peculij, vel fiscus iure caduci. Idem etiā in man- datis ad beneficia ecclesiastica, in quibus non datur he- res, vt idem Vantius, qui supr. num. 17. illa enim omni- no extinguntur etiam re integræ, nec post mortem cō- stituentis conferri aliquo modo potest. Et subiungit ip- se Vant. num. 172. in curia Romana quotidie oblerua- ri, quod altero ex coll. ligantibus super titulo beneficij moriente decernitur processus per audientiam publica contradictrii, absque eo quod citetur procurator mor- tui, per quem causa huiusmodi illuc usque fuerat agita- ta. Et hanc traditionem refert Vantius probasse Bella- meram in decis. 25. & Cassiodorum in decisio. 2. nu. 30. de appell. & in dec. 1. de iud. Ceterum Soc. Sen. in consil. 112. num. 11. lib. 1. post Castr. in l. vlt. ff. de sol. intelle- cit hanc declarationem, quando mandatum factum est post mortem exequendum in re aliena, secus vero si in re propria. Fatetur tamen Socinus aduersus Socinum es- se receptam aliorum opinionem, & præterea idem Soc. eodem in loco, nu. 12. & 13. intelligit, nisi contingat mu- tatio status de persona defuncti ad hæredem, & inquit esse nouam declarationem.

Declaratur septimo non habere locum, quando cau- sa ipsa principalis, cuius respectu factum est mandatum

39 morte non finitur, & nam tunc nec ipsum mandatum ex- pirat. Exemplum est secundum Romanum in consil. 202. in fin. in casu cap. si super gratia, de offi. deleg. in 6. vbi mandatum ad exequendum gratiam iam à Pontifice concessam, non expirat morte ipsius Pontificis, qui eam concessit, cum (inquit textus) mandatum sit accessoriū ad gratiam, quæ perfecta est, & eo textu adducti scripserunt Bald. in l. mandatum. in 4. oppos. Cod. man- dati. Lapis in alleg. 17. Geminia. in eodem capit. si super gratia, in fi. vers. sed pone quod detur executor, & ibid.

Contingit etiam sapè in foro disputari, an procura- tor præsumatur de causa instructus, & quibus id cas- bus non procedat, num. 2. Dilationem procuratori, ad consulendum dominum, quando nō det iudex, num. 4.

Procurator ad causam præsumitur instructus, & quibus id cas- bus non procedat, num. 2. Dilationem procuratori, ad consulendum dominum, quando nō det iudex, num. 4.

ff. de